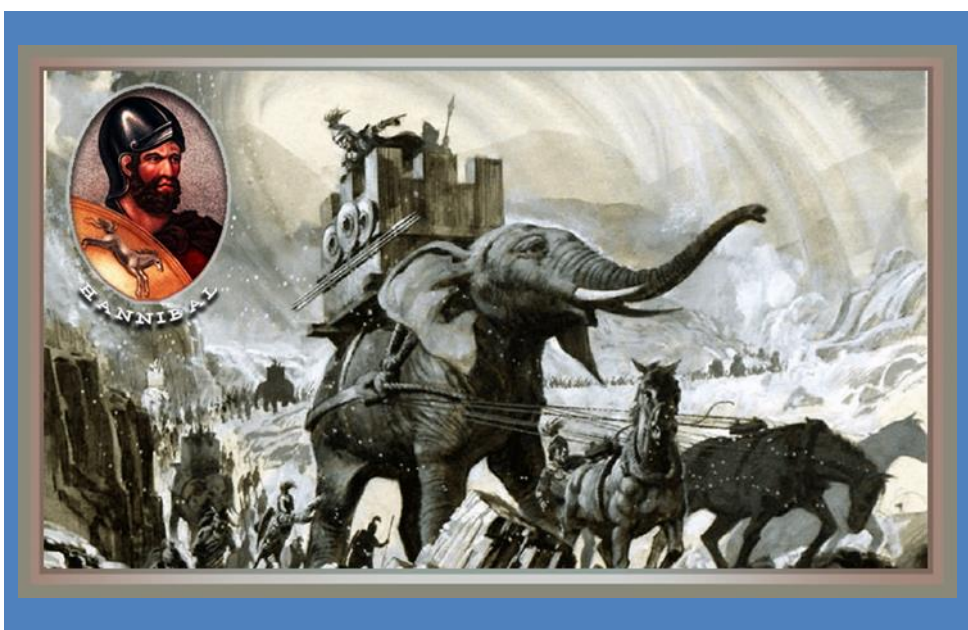

„Nemuritoarele comori/ ni-s mărturia vie
a celor ce nemuritori/ s-au dus în Veșnicie.”
(Traian Dorz)

CARTAGINA

„Cetatea Cartaginei, înainte de a ajunge în mâinile fenicienilor, a fost o colonie pelasgă.” (Siliu Italicu Punica, Ed. Nisard, lib.XV, p. 444; Urbs colitur, Teucro quondam fundata vetusto, Nomine Carthago; Tyrius tenet incola muros)

Savantul român Nicolae Iorga, susținea că fenicienii „sunt un grup de negustori care, venind poate din mai multe regiuni, au moștenit colonii haldeene întru toate asemenea cu cele din Asia Mică.” (Materiale pentru o Istoriologie Umană, Ed. Academiei R.S.R., București-1968,p.269)

Fenicienii au întemeiat cetăți înfloritoare în Insulele Cipru, Creta, Rodos, Milo, Thera, Oliaros, Marea Egee, pe coasta Mării Negre la Sinope, căutând mine de aur, de argint și scoica din care scoteau purpura. „De acolo-și iau drumul spre coasta africană unde fundară Cartagena-

Karthadašt – Cetatea Nouă, începutul sec. IX, Utica, Thapsus, Leptis, Hippona, Hadrumetul, Kambe spre Sicilia și depărtatul Apus, Corsica, Sardinia, Gardir, Tarsis, Karteia, Malaca, pe malul iberic.” (Spamer-Kaemmel, Illustrierte Weltgeschichte, I, pp. 248-249)

În pelasga feniciană, Kart Hadasht înseamnă Orașul Nou și tradiția îi conferă prințesei pelasgo-feniciene Didona, cinstea întemeierii Cartaginei, care plecând din Tyr, în anul 814 î.Hr., cu o parte din flotă s-a oprit în Golful Tunis, fondând respectiva Cetate, ce va grupa în jurul ei coloniile feniciene din Mediterana Occidentală. Cartagina aristocratică atinge apogeul în veacul al VI-lea î.Hr., și se va menține până în vremea înfruntărilor de peste un secol cu Roma cotropitoare, în vremea războaielor punice dintre anii 264-146 î.Hr.

Hannibal – Darul lui Baal, s-a născut sub auspiciile zeului Baal, care însoțea atributul de „cel puternic”, simbolizând și culoarea albă, ca expresie a purității sufletului, în anul 246 î.Hr. Predestinat să ajungă un mare Erou al timpului său și chiar mai mult, un Erou al eroilor, destinul l-a smuls din scutece direct între ostașii viteazului său tată, generalul cartaginez Hamilcar Barcas – Fulgerul, cognomen atribuit iuțelii cu care înspăimânta și zdrobea pe romanii invadatori. Ales mare strateg în Libia și al cetăților Cartagineze din Hispania, în 237 î.Hr.

Tatăl era comandantul armatei terestre Cartagineze din Sicilia. Inițiind cuceriri teritoriale în sudul Peninsulei Iberice, a pus bazele unui adevărat imperiu colonial Cartaginez în jumătatea meridională a Hispaniei, ținutul celor mai bogate mine de argint ale lumii antice, contribuind astfel direct la înflorirea uneia dintre cele mai mari puteri maritime și comerciale ale Antichității. Ginerile lui Hamilcar, Hasdrubal a fondat în anul 227 î.Hr., Cetatea Carthago Nova, CARTAGINA – Orașul Nou, care va deveni baza tuturor operațiunilor punilor.

Hannibal, copilul-ostaș a fost pus de tatăl său să jure „ură veșnică Romei.” (Horia C. Matei, Civilizația Lumii Antice – Mic dicționar biografic, Ed. Eminescu, București-1983, p. 246). „Uură”, nu din alte considerente, ci din aceea că Roma era o Cetate eminentă a Urii. Cea mai peremptorie dovadă a URUI, o constituie persoana lui Cato cel Bătrân (234-149 î.Hr.), mai mult „porcius” decât Cato, scriitor, istoric și om politic, pe care faima Cartaginei, în speță Aura Marelui Erou Hannibal l-au făcut să nutrească o ură viscerală soră cu crima.

Din clipa declanșării celui de-al doilea război punic între Cartagina și Roma, primul război nedecis, îl pornise Roma contra Cartaginei, Marcus Porcius Cato a cerut permanent de la tribuna senatului moartea Cartaginei. Toate discursurile sale, de fapt expresii obsedante începeau și se terminau cu: „Ceterum censeo, Cartaginem esse delendam – (Pe de altă parte, cred eu, Cartagina trebuie distrusă.)” Și romanii civilizați au ras-o

de pe fața pământului. De ce?! Fiindcă era pelasgă! Aparținea cu adevărat unei civilizații și unei culturi spirituale destul de înaintate, eclipsând în jur. Nu este un caz similar astăzi, parcă tras la indigo cu distrugerea din temelii a Fâșiei Gaza, seminție pelasgo-hitito-palestiniană a Țării Sfinte?! Pilat a intrat și a rămas etern în CREZ – Simbolul de Credință Niceo-Constantinopolitan 325 + 381, pomenit zilnic de Biserica Ortodoxă Universală, dar El era Guvernator get din Pontul Euxin și expresia, prefațată de spălarea pe mâini înaintea acuzatorilor fariseo-saducei, mârșavi: „*Nevinovat sunt de sângele DREPTULUI acestuia. Voi veți vedea*”, i-a adus nemurirea.

Pe când expresia obsesivă, cronică și acută a lui Marcus Porcius Cato: „*Pe de altă parte, cred eu, Cartagina trebuie tristusă*”, l-a legat pururea în istorie de stâlpul infamiei. *Civilizația* romanilor, aflată sub pantheonul politeismului visceral, era de fapt un vast CIMITIR, poleit cu aurul, argintul, jertfa de sânge, toate bogățiile răpite popoarelor ce intrau prin bogăția lor material-spirituală în atenția decăderii și desfrâului urmașilor fiilor adoptivi ai lupoaicei. Cimitirul fie el cât de „civilizat”, precum și cel de la Săpânța, tot cimitir rămâne. Paradoxal, popoarelor neromane, ei le-au atribuit numele de *barbari*. Dar mai barbari ca ei, care au ucis pe toți regii ori prinții căzuți prizonieri prin trădare, căci majoritatea victoriilor lor au avut la bază abominabila trădare, făcând ca Roma să băltească secular într-un mare lac de sânge eroic-martiric, nefiind egalați nici de hunii lui Attila și nici de mongolii lui Ginghis-Han.

După moartea cumnatului său, viteazul strateg Hasdrubal, în 221 î.Hr., nu a surprins pe nimeni în 224 î.Hr., când armata Cartagineză din Spania l-a ales pe Hannibal comandantul ei suprem. „*Discipol al lui Alexandru cel Mare și Pyrrhos, regele Epirului, Hannibal a ridicat gândirea militară elenistică pe noi culmi, impunându-se drept unul dintre marii comandanți militari ai antichității și totodată al tuturor timpurilor.*” (Horia C. Matei, op. cit., p. 248)

Toată adolescența și întreaga tinerețe i-au fost neînfricatului cartaginez pelasg un teatru de operații războinice, deprinzându-l cu toate asperitățile vieții de campanie. Capătă răbdare, curaj, pricepere, forță, putere, iscusință în mânăuirea armelor, în pregătirea luptelor, în secretul ridicării ori doborârii fortificațiilor, în tehnica conducerii unei bătălii înspre sorții izbândeii. La vârsta de 24 de ani, era cel mai renumit Cavaler al Cavaleriei Cartagineze din Hispania, reprezentând ca luptător, „*conceptul antic de perfecțiune, întregit de o popularitate pe care n-au atins-o, de-a lungul tuturor timpurilor, decât câțiva mari comandanți.*” (Iohanna Șarambei – Nicolae Șarambei, 99 *Personalități ale Lumii Antice*, Ed. Albatros-București, 1983, p. 158)

A perfecționat sistemul de cooperare în luptă între cavalerie și infanterie. A pus în practică un sistem eficient de recunoaștere și de transmitere a informațiilor, ce determina rolul unei energice ofensive, precum cucerirea inespugnabilei Cetăți Saguntum, aliata Romei, care i-a marcat prima victorie, i-a deschis drumul celui de-al doilea război punic (218-201 î.Hr.) și Calea celorlalte biruințe de un mare și un înfricoșător răsunset în vremea sa.

Călcând, cu bună știință, Tratatul încheiat pe Ebru, a apăsât pe trufia romanilor, care până a se dezmetici și a riposta, Hannibal a grăbit invadarea Peninsulei italiice. În anul 218 î.Hr., a traversat fulgerător Pirineii și Alpii în 15 zile, pătrunzând pe teritoriul italic unde i s-au alăturat și galii cisalpini. A spulberat, tot fulger, pentru care trebuia să i se atribuie și lui cognomenul tatălui său de Barcas, la Ticinus, armata consulară a lui Scipio și la Trebia, pe cea a lui Longus. Coboară fulger spre sud, fără a da răgaz oștirii sale, și-i surprinde pe romani în Etruria, unde îi nimicește.

Înfumurații romani îl așteptau pe Hannibal la trecătorile Apenninilor, dar temerarul erou a executat o manevră imposibilă, traversând prima oară câmpia mlăștinoasă a râului Arno. „*După patru zile și trei nopți de marș, cu apa până la brâu, cu efectiv micșorat a ieșit la drumul Arretium-Roma, ce trecea pe malul nordic al lacului Trasimenus... Consulul Caius Flaminius și-a pus în mișcare legiunile, cu cei 30.000 de oșteni înspre lac. Hannibal, prompt informat de deplasările romanilor, a executat în timpul nopții traversarea fulger a văii înguste dintre lac și munți.*” (Iohanna Șarambei – Nicolae Șarambei, op. cit., p. 160). Dimineața care începea cu zorii victoriei Cartaginezului era ziua de 22 Iunie 217 î.Hr. Hannibal a trimis două corpuri de oaste, barându-l în față și în spate pe Caius Flaminius, iar el cu grosul oștirii l-a spulberat pe consulul roman, „*zdrobind centurie după centurie și ceea ce comandantul cartaginez prevăzuse se și întâmplă: cine nu se predă se înecă în apele lacului. Pierderile romanilor au fost grele: peste 15.000 de morți și mii de prizonieri.*” (ibid., p. 160)

Biruiitorul cartaginez s-a impus și ca un nobil Cavaler pelasg, eliberând un detașament roman, de 6.000 de luptători, „*datorită curajului cu care s-au bătut, fu lăsat să părăsească câmpul de luptă*” (ibid., p. 160). Ecoul strălucitei victorii a fost amplificat și de politica față de prizonieri a lui Hannibal, care a eliberat pe toți mercenarii neromani, desprinzând aliații de pe orbita Romei.

Eroul Zeului Baal și-a arondat Umbria, Picenum și Apulia unde a iernat cu oastea refăcută. Senatul roman i-a încredințat pe romanii lui Lucius Aemilius Paulus în confruntarea cu Hannibal. Ziua de 2 August 216 î.Hr. - Anul Răstignirii Romei s-a pogorât la Cannae, deasupra râulețului Aufidus, primind desfășurarea forțelor romane: 80.000 de soldați și 6.000 de călăreți.

Marele erou Cartaginez Hannibal, care îmbrățișa doar 40.000 de oșteni căliți și 14.000 de călăreți de elită și-a aruncat pe talerul sorții și geniul său. Și-a dispus excelenta Cavalerie în formă de semilună cu curbura mică înspre cele 70 de rânduri ale armatei consulare, apoi în fruntea a 20.000 de războinici de infanterie ușoară alcătuită majoritar din gali și iberi a primit atacul furios al romanilor, cedând ușor în fața lor, în așa fel încât consularii să intre grăbiți și complet în deschiderea semilunei Cartagineze.

„Era momentul așteptat de Hannibal pentru a-și azvârli cavaleria asupra flancurilor și spatelui oștirii romane care se opri prea târziu, din înaintare. Cu rândurile dezorganizate, având a face față unor izbiri succesive de o deosebită forță, dată de călărimea numidă și de infanteria libiană de elită și aceasta tot pe flancuri –, oștirea romană se clătină. A fost clipa în care victoria plutea ezitant la granița dintre cele două tabere. Comandând, chiar atunci, închiderea cercului, Hannibal și-a atras victoria într-o luptă ce a rămas celebră, și a devenit model al bătăliei de învăluire în istoria artei militare.” (Iohanna Șarambei – Nicolae Șarambei, op. cit., p. 161.

De fapt inițiatorul luptei de învăluire a fost marele Rege geto-dac Dromichaites (sec. 4-3 î.Hr.), în celebra bătălie de la Helis, capitala geților din anul 292 î.Hr., în care a prins ca în clește renumita falangă macedoneană neînvingătoare până atunci, condusă de strălucitul Lisimah, fostul strateg al getului Împărat Alexandru Macedon, dar spulberată în Dacia. Șansa lui Lisimah a fost că era trac și Marele Cavaler Dromichaites l-a luat prizonier, ca oaspete, apoi s-au înrudit.

„Cannae a făcut carieră ca echivalent cu zdrobirea totală prin încercuire a inamicului. Eficiența Cartaginezilor a depășit orice previziune; pierzând numai 6.000 de oameni, ei au cauzat romanilor un dezastru nemiîntâlnit în toate războaiele ce le purtaseră până atunci: 54.000 de morți, 18 000 de prizonieri.” (ibid., p. 161)

În istoria seminției pelasgo-traco-geto-dacă, toți marii noștri Împărați, Regi și Voievozi bravi au folosit spre victoriile lor strategia de învăluire.

„Hannibal reușește, grație solidității flancurilor și a manevrei de învăluire a cavaleriei, să obțină completa încercuire a armatei romane (dublă ca efectiv), care lasă pe câmpul de luptă 45.000 de morți și 20.000 de prizonieri. Cannae, cea mai gravă înfrângere militară din istoria Romei republicane. Hannibal pătrunde în Campania, raliind taberei Cartagineze triburile samniților și Capua, cel mai strălucit oraș al regiunii.” (Horia C. Matei, op. cit., p. 249)

Magnifica biruință a Cavalerului pelasgo-Cartaginez Hannibal la Cannae a încremenit Roma până în temelii, dar a creat și speranța ei în tânărul de 19 ani, Scipio - *toiagul*, care a urmărit cu sânge rece și în detaliu strategia învingătorului și eșecul învinsului, dorind să-și ia revanșa. Faima victoriei i-a adus și un mare răsunset diplomatic, încheind alianță cu Filip al V-lea, regele Macedoniei și cu o serie de cetăți, ca măreața Siracuza, care i sau alăturat între anii 213-212 î.Hr., dar între anii 211 - 203 î.Hr., Soarele viteazului Hannibal s-a îndreptat ușor, ușor înspre Apus... În anul 211 î.Hr., după cucerirea Cetății Siracuza de către romani, a urmat nelipsitul și sângerosul jaf roman în care a fost omorât și cel mai luminat get al veacului Marele Arhimede.

Eroul eroilor care a declanșat campania celui de-al doilea război punic desfășurat în cea mai mare parte pe teritoriul Italiei a pus în pericol însăși existența Cetății și a statului roman. Șaisprezece ani Marele Hannibal a fost Stăpânul de necontestat al Romei, respectiv al Italiei.

Înfrângerea armatei fratelui său și manevrele tactice ale lui Scipio în Africa, l-au determinat pe Hannibal să părăsească pământul Italiei după 16 ani, de stăpânire quasi totală și neînfrânt. Scipio, a pregătit însă minuțios bătălia de la Zama, chiar după scenariul lui Hannibal la Cannae. Mizând totul pe cavalerie s-a aliat cu regele numid Masinisa, care i-a oferit excelenta cavalerie ce avut rolul hotărâtor în confruntarea celor doi mari eroi. În ultima bătălie a celui de-al doilea război punic din 29 Octombrie 202 î.Hr., de la Zama, Coșmarul Romei care devenise aproape etern s-a stins... El avea să fie reaprins doar de Marele și neînfricatul Rege Decebal.

Hannibal, dușmanul cel mai aprig din întreaga istorie a romanilor a fost înfrânt de Scipio. În 195 î.Hr., Marele învins s-a refugiat în regatul Seleucid la Antiochos III, apoi după înfrângerea acestuia de către romani la Magnesia în 190 î.Hr., Cartaginezul ajunge la Prusias I, al Bitiniei. După înfrângerea Bitiniei de către Pergam în 184 î.Hr., pentru a nu cădea în mâinile dușmanilor săi de moarte, Hannibal îi cere camaradului său, de luptă și pribegie, să-i frângă viața. *Toiagul* roman - Scipio, după un șir de triumfuri a căzut de la înălțimea Forumului victoriilor sale în dizgrația Senatului, cel ce face și desface legile și fără-de-legile față de cei care i-au adus onoare *eternei* Rome. Acuzat de fraudă financiară în campania asiatică, Eroul a fost salvat în ultimă instanță de tribunul plebei Tiberius Gracchus. Scârbit de tagma vicioșilor politicieni s-a retras amărât la Liternum, în Campania în 184 î.Hr. *„Muri curând, în 183 î.Hr., uitat de cetatea pe care o scăpase de la pieire și deci, cuprins de uitare. Simbolistica istorică fu servită, în cazul lui Scipio, de o coincidență care-i frapă pe contemporani: în același an muri și rivalul său genial, Hannibal, retras în Bithynia, ceea ce făcu ca destinele lor să rămână unite, în veac.”* (Iohanna Șarambei – Nicolae Șarambei, op. cit., p. 285)

Unul a murit demn, celălalt disprețuit de compatrioții săi. Vorba genialului nostru Coșbuc:

„Din zei de-am fi scoborâtori,

*C-o moarte tot sântem datori!
Totuna e dac-ai murit
Flăcău ori moș îngârbovit;
Dar nu-i totuna leu să mori
ori câne-nlănțuit.”
(Decebal către popor...)*

* din Ciclul: *Eroi legendari ai Trunchiului pelasgo-traco-geto-dac*

Gheorghe Constantin NISTOROIU
Brusturi, Neamț
30 Ianuarie 2024

+ Sf. Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur